

Arrest

nr. 137 583 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 10 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierra Leone staatsburger te zijn.

Op 17 maart 2008 vroeg u een eerste keer asiel aan.

Op 21 november 2008 nam het CGVS hierin een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat de problemen die u aanhaalde van privaatrechtelijke aard waren en u niet aantoonde dat u een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade.

Op 12 februari 2009 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing waarbij deze toevoegde dat u het niet aannemelijk maakte dat u geen bescherming zou kunnen krijgen in uw land van herkomst.

Op 17 maart 2009 vroeg u een tweede keer asiel aan. µ

U verklaarde dat de problemen die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag nog steeds actueel waren en voegde toe dat u epilepsie had.

In deze tweede asielaanvraag nam de DVZ op 17 maart 2009 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag omdat u zich enerzijds beriep op uw initiële asielmotieven (van in uw eerste asielaanvraag) die reeds behandeld werden en omdat uw medische problemen onderwerp uitmaakten van een andere procedure.

Op 20 november 2014 diende u onderhavige derde asielaanvraag in.

U verklaart België nooit verlaten te hebben sinds uw aankomst.

U verklaart een nieuwe asielaanvraag in te dienen omwille van de problemen waardoor u initieel bent vertrokken uit Sierra Leone, omdat u de medicatie voor epilepsie in Sierra Leone niet kan betalen en omwille van de uitbraak van ebola.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Wat betreft de initiële problemen waardoor u Sierra Leone verliet dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van deze motieven (privéprobleem met uw verhuurder) geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op dit element van uw asielverzoek.

U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet.

U verklaart dan ook uitdrukkelijk niets te weten over nieuwe feiten die zich zouden hebben voorgedaan en besluit met de stellen dat u nu asiel vraagt omwille van uw ziekte en ebola (zie verklaring meervoudige aanvraag op DVZ, dd. 20/11/2014, nr. 18).

Wat betreft de medische redenen die u aanhaalt - met name dat u lijdt aan epilepsie - dient te worden vastgesteld dat hiervoor een geëigende procedure bestaat, die u trouwens reeds doorliep.

Uit de informatie aanwezig in uw administratief dossier blijkt dat u reeds een aanvraag tot verblijfsmachtiging in het kader van artikel 9ter hebt aangevraagd en dat deze u geweigerd werd omdat medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in uw land van herkomst.

Indien u van oordeel bent dat deze situatie voor u veranderd is, kan verwezen worden naar de geëigende procedure die u bekend is.

In het kader van uw derde asielaanvraag haalt u ten slotte aan dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 wegens een hoog risico op besmetting met het ebola-virus, wegens een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het ebola-virus, vreemd aan de criteria in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen.

De Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat "om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen".

Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst.

In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn.

In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 december 2014 (zie p. 4) in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker volhardt in zijn problemen zoals uiteengezet tijdens zijn eerste en tweede asielaanvraag. Hij laat gelden dat hij nog steeds gevaar loopt in zijn land van herkomst omwille van deze problemen en stelt dat hij (zie p. 5) *“helaas geen duiding (kan) geven omtrent nieuwe feiten die er mogelijks zouden geweest zijn in het licht van deze problemen, aangezien hij niet de nodige financiële middelen heeft om zijn familie in zijn thuisland veelvuldig telefonisch te contacteren en navraag daaromtrent te doen”*. Hij benadrukt dat hij de afgelopen jaren wél bij ieder contact werd verwittigd niet terug te keren naar Sierra Leone.

Met betrekking tot de medische problematiek, bevestigt verzoeker dat hij de procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds doorlopen heeft, (zie p. 5) *“doch dit resulteerde in een negatieve beslissing”*. Hij is van mening (zie p. 5) *“dat zijn situatie in negatieve zin gewijzigd is, rekening houdende met de uitbraak van de ebola-epidemie in zijn land van herkomst (zie infra), waardoor hij zijn medische problematiek ook in het kader van huidige asielaanvraag inroept”*.

Wat de ebola-epidemie in zijn land van herkomst betreft, geeft verzoeker aan dat (zie p. 5) *“reeds twee naaste familieleden aan de ziekte zijn overleden en dat naar alle waarschijnlijkheid ook zijn halfzus aan ebola lijdt”*.

Verzoeker stelt dat de kans reëel is dat hij bij een gedwongen terugkeer ook besmet zal worden door de ziekte, gezien verzoeker geen andere plaats heeft om naar terug te keren dan naar de plaats waar zijn naaste familieleden wonen en gezien hij bij terugkeer naar Sierra Leone (zie p. 6) *“in eerste instantie sowieso afhankelijk zal worden van zijn naaste familieleden voor onderdak, onderhoud...”*.

Hij voert tevens aan dat (zie p. 6) *“ten gevolge van de ebola-epidemie de algemene gezondheidszorg in Sierra Leone zwaar onder druk staat”* en het volgens hem *“geenszins gegarandeerd (kan) worden dat de medicatie die de verzoeker dient te nemen, naar aanleiding van zijn aandoening epilepsie, die sowieso in Sierra Leone al erg duur is, nog te verkrijgen is”*.

Verzoeker gaat vervolgens in op de ebola-epidemie in Sierra Leone.

Hij verwijst naar uitspraken van het Belgisch Instituut voor Tropische Geneeskunde, de *“European Center for Disease Prevention and Control”*, een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de Resolutie 2177 van de VN-Veiligheidsraad en *“de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1”*.

Hij wijst tevens op de arresten *“Elgafaji t. Nederland”* van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie, *“Salah Sheekh t. Nederland”* van 11 januari 2007 van het EHRM en een arrest van 8 maart 2012 van het Grondwettelijk Hof.

Volgens verzoeker moet hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend *“omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet gelet op het hoog risico besmet te geraken door het ebola-virus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico”*. Hij stelt dat het risico om besmet te raken met ebola *“ernstig en actueel”* is en dat het risico *“uiteraard niet 100% zeker”* dient te zijn.

Hij laat gelden dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie geenszins kan uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming (zie p. 11) *“Iedere andere keuze zou een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou als absurd resultaat hebben dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen”*.

Hij voert aan dat subsidiaire bescherming (zie p. 12) *“juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade”* waardoor *“het niet logisch (is) om hier opnieuw een ‘persoon’, deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen”*.

Hij stelt (zie p. 12) *“dat er een nieuwe ‘protection gap’ wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen”* en *“dat er een lacune in het Belgisch recht (bestaat) voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie”*.

Volgens verzoeker bestaat er aldus (zie p. 12) *“een discriminatie, tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die ‘iemand’ vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie”*.

Deze interpretatie is, aldus verzoeker, (zie p. 12) *“niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt”*.

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het verbod of refoulement bij risico op schending van artikel 3 EVRM. Hij gaat in op arresten van het EHRM, op *“artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie”* en op het standpunt van UNHCR.

Hij is van oordeel dat (zie p. 14) *“terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone, verzoeker zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met ebola”*.

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 15) de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker (zie p. 16) *“Motivatiebrieven van de raadsman van de verzoeker, zoals voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 18/11/2014”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 28 november 2014 commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaringen -aangaande zijn privéproblemen met zijn verhuurder- betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij reeds bij zijn vorige twee asielaanvragen had aangebracht.

Op 21 november 2008 nam de commissaris-generaal een eerste beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien zijn problemen van privaatrechtelijke aard waren en hij niet aantoonde dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De Raad bevestigde deze beslissing op 10 februari 2009 (RvV 10 februari 2009, nr. 22 874).

Op 17 maart 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De loutere beweringen in het verzoekschrift dat verzoeker nog steeds in gevaar is omwille van deze problemen, dat hij *“helaas geen duiding (kan) geven omtrent nieuwe feiten die er mogelijks zouden geweest zijn in het licht van deze problemen, aangezien hij niet de nodige financiële middelen heeft om zijn familie in zijn thuisland veelvuldig telefonisch te contacteren en navraag daaromtrent te doen”* en dat hij de afgelopen jaren wél bij ieder contact werd verwittigd niet terug te keren naar Sierra Leone, doen geen afbreuk aan het bovenstaande.

Er wordt herhaald dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden

aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.2. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag brengt verzoeker aan dat hij de medicatie voor epilepsie in Sierra Leone niet kan betalen en dat hij de uitbraak van ebola vreest.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging.

In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien:

(i) de door verzoeker ingeroepen medische problematiek niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en verzoeker voor de beoordeling van de door hem ingeroepen medische problemen de geëigende procedure dient te volgen, met name deze van artikel 9ter van de vreemdelingenwet;

(ii) de vrees voor ebola geen verband houdt met één van de bepaalde vervolgingsgronden in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag);

(iii) het ebolavirus niet uitgaat van, noch wordt het veroorzaakt door, een van voormelde actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en de vrees voor dit virus/het risico door dit virus te worden getroffen bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet valt (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, met betrekking tot de medische problematiek, stelt dat hij de procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds doorlopen heeft, *“doch dit resulteerde in een negatieve beslissing”* en aanvoert dat *“ten gevolge van de ebola-epidemie de algemene gezondheidzorg in Sierra Leone zwaar onder druk staat”* en het volgens hem *“geenszins gegarandeerd (kan) worden dat de medicatie die de verzoeker dient te nemen, naar aanleiding van zijn aandoening epilepsie, die sowieso in Sierra Leone al erg duur is, nog te verkrijgen is”*, herhaalt de Raad dat verzoeker voor de beoordeling van de medische problemen een aanvraag moet indienen op grond van artikel 9ter en dat verzoeker zich aldus van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen te laten beoordelen.

De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte informatie -uitspraken van het Belgisch Instituut voor Tropische Geneeskunde, de *“European Center for Disease Prevention and Control”*, een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de Resolutie 2177 van de VN-Veiligheidsraad, *“de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1”*, de arresten *“Elgafaji t. Nederland”* van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie, *“Salah Sheekh t. Nederland”* van 11 januari 2007 van het EHRM en een arrest van 8 maart 2012 van het Grondwettelijk Hof- en zijn stellingen dat *“reeds twee naaste familieleden aan de ziekte zijn overleden en dat naar alle waarschijnlijkheid ook zijn halfzus aan ebola lijdt”*, dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst geen andere plaats heeft om naar terug te keren dan naar de plaats waar zijn naaste familieleden wonen en dat hij bij terugkeer naar Sierra Leone *“in eerste instantie sowieso afhankelijk zal worden van zijn naaste familieleden voor onderdak, onderhoud...”*, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat deze informatie bovendien van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoeker. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat of onder welke omstandigheden hij ingevolge deze epidemie persoonlijk dreigt te zullen worden blootgesteld aan ernstige schade. Evenmin kan uit de informatie die hij neerlegt worden afgeleid dat hij ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in zijn land van herkomst ten gevolge van de ebola-epidemie een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Sierra Leone merkt de Raad nog op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Zijn bewering dat dit reisadvies (zie p. 8) gegeven wordt aan iedereen, niet alleen aan Belgen, snijdt geen hout. Het staat buiten kijf dat de Belgische regering geen reisadvies te geven heeft aan ingezetenen van Sierra Leone betreffende hun land.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat er *“een discriminatie (bestaat), tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die ‘iemand’ vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie”*, antwoordt de Raad dat het non-discriminatiebeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418).

Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling.

Verzoeker toont echter geenszins aan dat personen die internationale bescherming inroepen ten gevolge van de actoren zoals bepaald in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, zich in een identieke of in rechte en in feite gelijke situatie bevinden als personen die internationale bescherming vragen omwille van een epidemie zoals ebola of omwille van elke andere factor die niet door de mens veroorzaakt wordt.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt *“dat er een nieuwe ‘protection gap’ wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en*

omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen”, “dat er een lacune in het Belgisch recht (bestaat) voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie” en dat “het niet logisch (is) om hier opnieuw een “persoon”, deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen”.

Het feit dat de bescherming van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet slechts toepassing vindt wanneer de vervolging of de ernstige schade uitgaat of veroorzaakt wordt door de actoren vernoemd in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, volgt uit de omzetting van het gemeenschapsrecht in toepassing van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (zie artikel 6 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en 2011/95/EU van 13 december 2011) en is in overeenstemming met de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag.

De door verzoeker aangevoerde schendingen van *“de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt”* worden derhalve niet aangenomen.

De bij het verzoekschrift gevoegde *“Motivatiebrieven van de raadsman van de verzoeker, zoals voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 18/11/2014”* werd in zijn verzoekschrift *“integraal opgenomen”* en vereist dan ook geen verdere bespreking.

2.2.3. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals verzoeker *in casu* doet, volstaat -gelet op bovenstaande vaststellingen- op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat *“terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone, verzoeker zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met ebola”*, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, niettegenstaande de commissaris-generaal heeft beoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

De Raad treedt de bestreden beslissing voorts bij waar die stelt dat de commissaris-generaal zich slechts kan uitspreken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, maar dat hij niet bevoegd is om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aangaande elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, is de commissaris-generaal aldus niet bevoegd om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

2.2.4. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de Commissaris-Generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

2.2.5. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal moeten ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE